

Un sindicat majoritari de l'ensenyament, compromès amb la nostra llengua i cultura i defensor del valor de la igualtat

Francisca Mas Busquets,

exdirectora de l'Institut Balear de la Dona (1999-2003)

Que a Mallorca, illa amb una ciutadania més indolent que dinàmica, un sindicat nascut aquí, sense "obediències" estatals, compleixi 30 anys amb una salut admirable, és una bona notícia per a tots, per tres raons que més endavant concretaré.

Era l'any 1978. La primera referència jurídica que em ve a la memòria és la data de la Constitució espanyola, ara un text malauradament massa reverenciat i bandera de personatges indesitjables, però que va reconèixer per primera vegada en 48 anys, com a principi fonamental la no discriminació per raó de sexe, retrobant un dels principis de la Constitució republicana de 1931, després del parèntesi de la dictadura. Però també és precís recordar altres normes concretes i conceptes generals que hi havia dins aquest cercle màgic, on es troba tancada la ciència jurídica i que afectaven especialment l'estatut de la dona. Feia tan sols 3 anys que s'havia suprimit la llicència marital -aquell anacronisme que suposava la incapacitat de les dones casades per a qualsevol acte de disposició- i el mateix any es va suprimir el delictes d'adulteri i d'amistanyament, també es despenalitzaren els anti-conceptius, però encara la pàtria potestat sobre els fills la tenia en exclusiva el pare i estava pendent l'aprovació del divorci. Era un moment en què les transformacions socials assumiren un ritme accelerat i els grups i associacions de dones, contribuïen amb especial èmfasi al nou clima de reivindicació de llibertats i drets. És bo recordar ara, en plena ofensiva de l'extrema dreta catòlica, que un tema prioritari era el reclam d'una maternitat lliurement decidida, el respecte dels drets reproductius.

Doncs en aquest moment tan propici va néixer aquest sindicat. Sé de la passió i coratge dels fundadors (Pere Polo, Neus Santaner, Pere Rios, Asunción Parrón...) que tot d'una aconseguiren la presència d'una veu distinta a l'àmbit sindical. Al

llarg dels anys s'han convertit en un referent ineludible a la nostra vida pública i pens que per tres motius bàsics: és un sindicat majoritari de l'ensenyament, compromès amb la nostra llengua i cultura i defensor del valor de la igualtat.

"...podent constatar que dins la grisor i complaença d'alguns sindicats, continueu creient amb el que feis i posant la mateixa generositat..."

Ja han passat 30 anys i l'STEI-i segueix. El clima de canvi, d'il·lusió efervescent del anys en què es va crear, s'ha transformat en un clima social d'apatia, de prevalença del benestar individual, sobretot a través d'un consum estúpid, i de manca de compromís públic. Però ara elles, són majoria les dones i per tant em permetreu el femení com a genèric, segueixen més llestes i feineres que mai. Les actuacions de les dones de l'STEI-i sempre destaquen sobre les d'altres, perquè utilitzen sàviament la dialèctica espontaneïtat-organització. Són imaginatives i participatives, a més d'assenyades; militants, moltes, de la causa feminista com ho demostraren amb el seu suport actiu i valuós quan es va crear l'Institut Balear de la Dona i sobretot, ben convençudes que, com ens va ensenyar Hannah Arendt, no hi ha més "miracle" que la llei de l'acció.

Voldria poder celebrar d'aquí a molts d'anys, una vegada més, la vostra existència, podent constatar que dins la grisor i complaença d'alguns sindicats, continueu creient amb el que feis i posant la mateixa generositat i així seguiu essent dignes hereves de les dones valentes que a principi del segle passat treballaren molt per la renovació pedagògica, perquè sabien que l'educació és l'única eina de regeneració i d'emancipació. □